

Eremitori de Sant Joan i Sant Onofre

Collbató

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Roques de Sant Joan (muntanya de Montserrat)
Emplaçament: És a 500 m de l'estació superior del funicular de Sant Joan
Alçada: 1040

Coordenades:

Latitud: 41.5872
Longitud: 1.82733
UTM Est (X): 402256
UTM Nord (Y): 4604609

Classificació

Número de fitxa: 08069 - 102
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Jaciment arqueològic
Estil / època: Medieval Modern Contemporani Popular
Segle: XV-XIX
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: L'actuació va consistir en retirar les construccions modernes que estaven enrunades, com el restaurant i diversos coberts, i recuperar les restes dels antics eremitoris, que ara es poden visitar. Com a referència gràfica es van utilitzar gravats del segle XVIII.

Protecció: Legal
Observacions protecció: Pla Especial Protecció Montserrat (DOGC 5025, 10/12/2007)
Accés: Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat: Privada
Titular: 08068A002000030000GA
Fitxes associades:

[Santa Caterina](#)

Descripció

D'aquestes dues ermites només en queden les restes, que estan integrades en una balma allargada i encarada cap a migdia. Del complex originari, que ara es pot visitar, en queda la balma amb vestigis de cisternes i canals de recollida de l'aigua, trossos de murs, fornícules i cambres excavades a la roca; algunes amb restes de policromia i d'un enrajolat modern.

Història

Compartia balma amb la de Sant Onofre, que quedava al cantó de llevant, però estaven comunicades. Sant Joan fou reconstruïda per l'abat Plàcid de Salines, que hi va fer treballar musulmans captius. Va ser escollida per alguns abats per passar-hi els darrers anys de la seva vida i va rebre la visita, entre d'altres, de Felip III (1599), Francisco de Zamora (1789) i Guillermo de Humboldt.

Va ser habitada fins el juliol de 1812, quan les tropes franceses, que tornaven a ocupar el Monestir, van calar foc a les ermites. La de Sant Joan fou habitada per Joan Josep Espinosa, a mitjan segle XIX. Anys més tard s'hi construï un restaurant i la balma esdevingué un magatzem. El complex va romandre abandonat fins el 2005, quan es va procedir a enderrocar-lo per tal de recuperar el paisatge de l'època dels ermitans. Sant Onofre fou construïda durant l'abadiat de Pere de Burgos i era la més petita de totes. S'hi accedia per l'escala de Jacob.

Bibliografia

ALBAREDA, Anselm M, (1988), Història de Montserrat, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, p. 96 i 190.

AMICS DE MONTSERRAT (1967), Ermites i fonts montserratines, Granollers, Edicions Montblanc, p. 61.

HUMBOLDT, Guillermo de (1951), Cuatro ensayos sobre España y América, Buenos Aires, Calpe, p. 131.

MIR, Jordi i Carles ALBESA (1999), Montserrat excursions des del Santuari, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

MOLAS I RIFÀ, Jordi (1998), Guia oficial de Montserrat, Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

SOLIAS, Josep M., Juana María HUÉLAMO i Susana LAUDO (s/d), Inventari del patrimoni cultural del Parc Natural de la Muntanya de Montserrat, Barcelona, Generalitat de Catalunya, p. 43-45.

ZAMORA, Francisco de (1973), Diario de los viajes hechos en Cataluña, Barcelona, Curial [Documents de Cultura, 3], p. 285.

ZARAGOZA PASQUAL, Ernesto (1978), "Actas de visita de los ermitaños de Montserrat (1585-1830)", Studio Monástica, vol. XX, p. 77-144, p.21 i 83.

(Novembre 2006), Collbató Informa. Revista d'informació local editada per l'Ajuntament de Collbató, p. 7.

